Ne, v názvu není překlep, to je jen slovní hříčka recenzenta. Nepátrejte po jejím významu, každý z vás by došel k samostatnému, odlišnému a stejně pravdivému i nepravdivému výsledku. A podobně je to i s muzikou na desce, kterou otevírá skladba *Stakato*. Nejen v ní se na nás hrne staccato přerývaných rytmů, jen naznačovaných melodií a veršů, chrlených průzračným jasným hlasem zpěvačky. Ten hlas se pak ukáže jedním z limitujících faktorů desky - chtělo by to větší výrazovou škálu, tak jako je v muzice - v jiné poloze se zpěvačka představí jen v písni *V pralese*. I skladba *V kole* je taková, a tak třetí *Lidově demokratická* trochu překvapí: posluchač by čekal nějakou prvoplánovou kritiku společenských poměrů - a ona je to nejsilnější skladba desky. Parodicky vychází ze slovenské folklórní melodiky, zpěv už se jasně usadil v poloze rappové a text je vtipně aktualizační o tom, co tak asi může dělat bača, který je celé dny sám se svými ovcemi (no zas nic moc nečekejte - prostě chatuje a fetuje a jdou po něm lidské ovce). Dalšího vrcholu desky se pak už bohužel nedosahuje v žádné další skladbě - i když hned následující *Sníh* zůstává jen těsně pod vrcholem - poetický popis prvního sněhu pokračuje v druhé polovině písně dramatickým recitativem o tom, že nás 15. března (!) napadl sníh se všemi dál skandovanými požadavky plynoucími z "bělosti" sněhu. Trošičku mám pocit, že při jejím psaní autor poslouchal Pražský výběr. Pochybuji ale, že si byť jeden posluchač uvědomí význam 15. března v písni a jeho historický odkaz v písni zobrazený. Hned následující čtyři skladby jakoby reflektovaly únavu z heroického výkonu ve výše uvedených dvou písních a prostě jen nudí. Experimenty se neujaly a vyšuměly do ztracena. Probudí vás až devátá *Cihla*, industriální obdoba písně o bačovi. A pak už se polohy jen střídají - výše uvedená, popsaná nervní a jedna částečně nová, jakoby uklidňující, skoro vůbec ne alternativní, ale spíše beránkovsky folklórní. Z obou poloh v lepším ještě zaujmou šansonové *Korále* (poslechněte si pak Čerešně od Hany Hegerové, ano?) a textem skladba *V pralese*.
Černohlávka jsem pak vybral do pořadu Folkmenu, ne proto, že by vynikal, ale právě proto, že je nejkonvenčnější, skoro standardně poeticky folkový. Závěrečné *Goodbye bajka* a *Bonus blues* jsou už jen pózy, sice výrazově zajímavé, ale nerozšiřující spektrum desky. Nevylučuju ale, že se vám budou (mimo *Bači* a

Cihly
) líbit nejvíc.

Tlupa tlap natočila desku hodně alternativní, nemyslím ale, že by ukazovala nějakou další vývojovou cestu, spíš nabízí ukázku variantnosti hudebního výsledku, který pochází z inspirace širokou škálou aktuálních hudebních směrů. Ne, není to žádný "melting pot", ve kterém by se tavily žánry do nových podob, spíš měla tlupa kočičích a pejsčích tlap štěstí, že při vaření dortu namíchala ingredience, které jdou dohromady, a výsledek je tedy vcelku stravitelný. Na koncertě to musí být zajímavé, zejména, nejste-li nuceni jako recenzent, poslouchat vše pozorně a slabší věci můžete odzívnout a o to víc vychutnat atmosféru těch silných. Při poslechu doma vcelku se zřejmě počítá s nějakou tu substancí od bači, aby vám nuda tak na polovině desky přišla vlastně příjemná (POZOR! To není návod jak poslouchat!).

{desky 1240}